

vide, at Lovforslaget om Importregulering ikke kunde gennemføres, hvis det ikke var ledsaget af betydelige Indrømmelser. Deroverfor gjorde jeg den Bemærkning, at man dog maatte høre, hvad det var for betydelige Indrømmelser, der ønskedes. Dertil siger det ærede Medlem nu, at han under ingen Omstændighed kan gaa med til Importregulering. Ja, hvad vil det saa nytte Statsministeren at tilbyde Indrømmelser, naar det ærede Medlem stiller sig paa det Standpunkt, at herom kan der overhovedet ikke diskuteres?

Men lad os nu se paa Tingene, som de er. Nu siger i dette høje Ting to Partier, at de under ingen Omstændighed vil gaa med til Toldforanstaltninger i Valutaøjemed; og i det andet Ting siger to andre Partier, at de under ingen Omstændighed vil gaa med til at begrænse Importen ved Importregulering. Saa gaar altsaa alting i Staa. Jeg skal nu for det første gøre de ærede Medlemmer opmærksom paa, at hvis Tingene gik i Staa paa Folketinget, fordi man var usikker, om Folketinget havde sine Vælgere bag sig, saa var der et Middel til at klare sig dette Spørgsmaal. Men der er intet Forfatningsmiddel til i Øjeblikket at klare dette Spørgsmaal for Landstingets Vedkommende. En Vedtagelse som den, Landstinget tog forleden, vilde under en Forfatning, som havde tilladt det, have medført Landstingets Oplosning for at prøve, om dets Vælgere vilde billige, at det stillede sig paa den Maade, at man overhovedet ikke vilde forhandle om et i Folketinget vedtaget Forslag. Dette kan ikke ske; det vides af alle, at der i Forfatningen mod Raad fra mange Sider, bl. a. fra det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, er indsat Bestemmelser, som hindrer Oplosning, saaledes at det ikke kan ske før om 4 Aar. Det er jo et ganske uegnet Middel til at løse en Konflikt om et Spørgsmaal, som maa afgøres straks. Det er et Middel til at afgøre Spørgsmaal, som kan vente i 4 Aar paa en Afgørelse, men til en Afgørelse straks er det intet Middel.

Hvad er da de ærede Medlemmers Mening om, hvorledes en saadan Sag skal klares? I det Tilfælde maatte de dog først og fremmest have en Forpligtelse til her i Tinget eller i det andet høje Ting at sige, hvilken Maade de vil begrænse Importen paa, og fremsætte Forslag derom, naar hverken den ene eller den anden af de to andre Veje er farbare. Dette har de ærede Medlemmer ikke gjort, og derfor har de Ansvaret for, at denne Sag gaar i Staa nu, hvis man da skal tage det ærede Medlems Bemærkning om, at de under ingen

Omstændighed vil gaa med til Importregulering, som et uigenkaldeligt Ord. Men det tillader jeg mig nu indtil videre at betvivle. Jeg betvivler det ud fra foreliggende Kendsgerninger, som viser, at det ærede Medlems Parti har været med til Importregulering, da Situationen gjorde det nødvendigt at gaa med dertil, ja, endogsaa den Importregulering, som det ærede Medlem hele Tiden kalder den allerværste, den, der har Karakteren af en Industribeskyttelse. Derfor er jeg tilbøjelig til at tro, at der kan komme til at foreligge Situationer, hvor denne tilsyneladende uigenkaldelige Udtalelse vil blive tilbagekaldt, saaledes at man erklærer sig villig til at drøfte Spørgsmaalet om Importregulering af den anden Art, den, som ikke har noget med Beskyttelse af Industrien at gøre.

Men dernæst vil jeg tillade mig at gøre en Bemærkning om den Importbegrænsning, der finder Sted for Øjeblikket. Der finder nemlig en Importbegrænsning Sted for Øjeblikket, ikke en, som Rigsdagen har noget med at gøre, ikke en, som Regeringen er i Stand til at kontrolere, ikke en, som Statsmyndighederne overhovedet faar forelagt for at tage Standpunkt til, men en ganske ukontrolleret, af Bankerne foretagen Importregulering. Det ærede Medlem Hr. Henriksen nævnte et Forhold vedrørende Valutacentralen, som han ankede over. Tillad mig nu ganske kort at nævne følgende: I Forgaars eller i Forforgaars blev en Importør her i Landet kaldt op til en af Bankerne og modtog Meddelelse om, at Indførselen af den Vare, han importerede, skulde begrænses, og derfor kunde der ikke længere ydes den Kredit, der tidligere var ydet til denne Vares Indførsel. Da vedkommende sagde, det var dog ganske utænkeligt, at det kunde ske for den Vare, her er Tale om, svarede der fra vedkommende Banks Side: Dette er en Ordre fra Nationalbanken. Og nu skal jeg sige til det ærede Medlem Hr. Jørgen Christensen, at her er ikke Tale om en færdig Vare udefra, ej heller om en Luksusvare, men om et for en vigtig Produktion her i Landet nødvendigt Raastof. Jeg skal ikke nævne Varen her, jeg skal nævne den i Udvalget, og jeg skal der spørge de ærede Medlemmer af Udvalget, om det er deres Mening, at det, at en ganske ukontrolleret Importbegrænsning af Raastoffer, der er vigtige for Produktionen, finder Sted gennem Ordre fra Nationalbanken til de andre Banker, er at foretrække fremfor dette, at Begrænsningen finder Sted ved Lovforanstaltninger af den ene eller den anden Art. Vil de sige,